

Homilija ob slovesu milostnega kipa Fatimske Matere Božje, Ptujška Gora, 13. 10. 2016

Dragi sobratje duhovniki, redovnice in redovniki, dragi bratje in sestre. Še poseben pozdrav vam predstavniki vseh slovenskih škofij, iz Združenja posvečenih Jezusovemu in Marijinemu Srcu.

»Z Bogom! Dans' Marija pravi...«

Ta Marijina pesem, Gregorja Riharja, mi prihaja na misel, v trenutku, ko smo zbrani tu na Ptujški Gori, da se Bogu zahvalimo za vse darove, ki smo jih bili deležni ob obisku milostnega kipa Fatimske Marije Romarice v Cerkvi na Slovenskem.

Njen tretji obisk se je začel 12. maja v slovenskem narodnem Marijinem svetišču na Brezjah, sledila je misijonska pot milostnega kipa po škofijah, od Nadškofije Ljubljana, škofije Novo Mesto, Koper, Celje, Murska Sobota in na koncu še v naši Nadškofiji Maribor.

Evangeljski odlomek nam predstavi najpomembnejši trenutek naše zgodovine odrešenja, ko je Jezus, tik pred smrtjo, svojo mater izročil svojemu najljubšemu učencu, Janezu z besedami: »Glej, tvoja Mati!«

Apostol Janez pod križem predstavlja vsakega od nas, kajti Jezus na križu visi in se daruje prav za vsakega od nas. Jezusove besede na križu so kot testament, ki izraža njegovo željo, da imamo Marijo za Mater in da živimo, kot njeni otroci.

Pod križem je dana marijanska razsežnost za življenje Kristusovih učencev, oziroma vsakega kristjana. Vsak od nas naj s sinovsko predanostjo v svoje življenje sprejme Marijo, tako, kot jo je sprejel apostol Janez, kot pravi Sveto pismo: »vzel jo je k sebi!«. Marijino poslanstvo ni v tem, da nas želi imeti samo zase, da nas navezuje nase. Njeno poslanstvo je tisto iz Kane Galilejske. »Kar koli vam Jezus reče, storite!«

Cerkveni očetje in duhovni pisatelji pravijo, da je bil dogodek pod križem za Marijo »drugo oznanjenje«. Prvo je bilo v Nazaretu, drugo pa na kalvariji. Pri prvem je angel oznanil Mariji, da bo postala Božja Mati, Mati našega Odrešenika. Pri drugem oznanjenju pa je Sin oznanil, da bo Marija postala naša mati. Marija tako ni več samo Odrešenikova mati, ampak je mati vseh nas. Njeno materinstvo se je razširilo na vse narode in na vse ljudi.

Na križu nas Kristus vabi, da »vzamemo Marijo k sebi«. Vzeti jo k sebi, pomeni tudi sprejeti Njega za svojega Odrešenika. Ne moremo imeti Marije za svojo Mater, če nimamo Kristusa za svojega brata in Odrešenika. S tem naše poslanstvo vedno bolj postaja pot, da smo tudi mi sposobni izreči naš »zgodbi se«! To pomeni, da hočemo sprejeti Božjo voljo in aktivno sodelovati pri odrešenjskem Božjem načrtu. To je lahko naš dragocen prispevek v Božjem načrtu za prihodnost sveta in človeštva. Seveda se takoj postavi vprašanje, na kak način lahko mi k temu prispevamo svoj delež? Tako, da si prizadevamo v ta svet vnašati evangeljske vrednote, ki so duhovne, moralne, verske in kulturne. To so tiste vrednote, ki človeku pomagajo, da celostno raste, postaja svet in osrečuje sebe in druge.

Obisk milostnega kipa Fatimske Matere Božje je imel prav to sporočilo: da bi nas Marija vodila k svojemu Sinu in k bolj zvestemu in doslednemu življenju po evangeliju. Fatima je zelo povezana z dogajanjem v vsej vesoljni Cerkvi in tudi z zadnjimi papeži. Še posebej tukaj mislim na svetega papeža Janeza Pavla II. Z atentatom nanj, prav na praznik Fatimske Matere Božje in z njegovo posvetitvijo sveta Marijinemu brezmadežnemu Srcu in seveda, s padcem komunizma, ki je držal v kleščah veliki del Evrope.

Fatima je kraj velikega upanja. Marija ne napoveduje tragedije, ampak predlaga pot, po kateri se lahko svet reši. Človek se je zapletel v neštete zanke greha in večkrat ne vidi poti naprej. Marija pa tega človeka vabi k spreobrnjenju, tako kot začenjajo evangeliji: »Spreobrnite se in verujte evangeliju!«

Danes lahko izrazimo našo veliko hvaležnost, da je Marija v teh mesecih bila naša velika misijonarka, ko je obiskovala naše župnije in redovne skupnosti. Upam, da ne bo ostalo samo pri lepih doživetjih, kjer ni manjkalo solza veselja, ampak da bo ta Marijin obisk odmeval v našem življenju.

V težkih časih ljudje večkrat izgubimo pogum in se skrijemo v svoj majhen krog, kjer se nam zdi, da se počutimo bolj varne. Marija nas je želela opogumiti, nas potrditi v veri ter nam pomagati, da bi se vedno bolj zavedali poslanstva, kaj nam je storiti, v takšnih čisto konkretnih situacijah. Stiske, ki jih doživljamo, so namreč lahko za nas tudi priložnost, da doživimo bližino Boga in se ob tem pokaže moč naše vere.

Ob slovesu od milostne podobe Fatimske Marije je potrebno od teh naših lepih doživetij in spominov potegniti nekaj smernic:

1. Marija je obiskala Cerkev na Slovenskem: vse škofije, mnogo župnij in redovnih skupnosti, da bi nas povezala med seboj, da bi bili še bolj odprti drug do drugega ter videli potrebe drug drugega, da ne bi »obdeloval vsak samo svoje gredice«, ampak bi imeli zavest, da smo ena velika družina bratov in sester.

2. Da bi imeli pogum spoznavati in odkrivati svojo krhkost in grešnost, svojo ranjenost in neodrešenost. Marija nas vedno vodi k svojemu Sinu, ki je utelešeno usmiljenje, ki nas edini lahko popelje k Očetu, da nas sprejme v svoj objem, nam odpusti in nas ozdravi. To izkustvo, biti v objemu usmiljenega Očeta, je vedno osebno izkustvo, ki za nas vedno pomeni nov začetek. Začetek drugačnega, lepšega, bolj polnega in uresničenega življenja.

3. Marija nas je vabila k narodni spravi. Po več, kot 70. letih še vedno nismo pokopali žrtev povojnega nasilja. Nasilja, ki je bilo načrtovano s točno določenim namenom, da bi se uničilo vse, ki mislijo drugače, kot je razmišljala takratna ideologija. Koliko trpljenja je povzročilo vse to, ne samo trpljenja ljudi, ki so umirali v nečloveških razmerah, prizadete in uničene so bile tolike slovenske družine in naselja. Vse te krivice so med nami zasejale nezaupanje in velike delitve. Čas je, da vse žrtve dobijo svoj grob, da vsak prizna svojo krivdo in pride resnica na dan. To je pogoj za spravo. Upam, da je tudi Marijin obisk prispeval kamenček v tem zahtevnem mozaiku, ki vse prepočasi nastaja, kot začetek sprejemanja boleče zgodovine našega naroda in

začetek pisanja zgodovine, zaznamovane z medsebojnim zaupanjem, odpuščanjem in z mirom v naši notranjosti.

4. Marijin obisk nas je vabil k molitvi. Marija nam je želela sporočiti, da ni vse materialni napredek, v katerega ljudje vlagamo toliko časa in toliko naših energij. Ob tem pa nam zmanjka časa za molitev in sv. mašo. Z žalostjo ugotavljamo, da je med nami vse manj molitve, tako osebne, kot družinske. Zato se ne oddaljujemo samo od Boga, ampak postajamo tujci tudi drug drugemu. Fatima je en sam klic k redni in poglobljeni molitvi, zlasti molitvi rožnega venca. Upam, da bomo nadaljevali z pobožnostjo petih prvih sobot v zadoščevanje Marijinemu srcu. Lepo bi bilo, da bi se vsakega 13. v mesecu po naših družinah ali po soseskah zbrali k skupni molitvi rožnega venca. Naj nam Marija pomaga, da bomo molitev in obisk sv. maše doživljali, kot dar in priložnost, ki nam pomaga, da v sebi poglobljamo božje otroštvo in rastemo v odprtosti drug do drugega.

5. Marijin obisk nas je tudi vabil k večji medsebojni ljubezni, še posebej do tistih ljudi, ki so v duhovni ali telesni stiski. Ne moremo v celoti odpraviti trpljenja, ki zadene nas in bližnje, lahko ga pa lajšamo. Marija nas uči trpljenje in preizkušnje pridruževati Kristusovemu trpljenju. Samo takrat, ko svoj križ pridružujemo Marijinemu in Jezusovemu križu, dobi trpljenje odrešensko vrednost.

Polni hvaležnosti in iskrenega veselja v naših srcih se želimo tukaj pri Gorski materi Božji danes zahvaliti Mariji, romarici iz Fatime za obisk milostnega kipa in za vse lepe in nepozabne trenutke, ki so se dotaknili naših src, za trenutke, ko se je krepila in utrjevala naša vera in ko smo rastle v ljubezni do Troedinega Boga.

Romanje milostnega Marijinega kipa po naši lepi domovini, po naši mladi državi Sloveniji, ki letos obhaja svojo 25. letnico, se danes zaključuje. To pa ne pomeni, da nas Marija zapušča. Kot je te dneve svojega obiska na našo Cerkev in na naša občestva razlivala svoj materinski blagoslov, tako nas bo spremljala tudi v prihodnje, kot to lepo pravi pesem s katero sem začel to razmišljanje: »Ne bom zapustila vas čredica mala. Za vas bom prosila, o j zbogom preljudi, za vas bom prosila, o j zbogom preljudi!« Amen.

Msgr. Alojzij Cvikl DJ
nadškof metropolit